

На браздата

Като завалѣ дъждъ, та цѣла недѣля!
Тихо, кротко, день и нощъ. Вали,
вали, вали, — напои хубаво майката-
земя, па духна тихъ вѣтрецъ, очисти
се небето и пекна топло есенно
слънце. Засъхнаха нивята. Оправи се
време само за оране.

Боне Крайненеца впрегна пакъ
Сивушка и Бѣлчо и тръгна следъ
ралото. Нивата му е въ единъ хубавъ широкъ ва-
логъ. Отъ всички страни гора и заветъ. Земята
изпрѣхнака и се рони като захаръ. Той размаха
копралята и извика:

— Де-е, хайде братя!

Ехото се обади живо изъ гората. Стариятъ
Бѣлчо замаха опашка и тръгна спокойно. Сивушка,
слаба кравичка, два пжти по-малка отъ Бѣлчо,
прави усилие, и върви успоредно съ него.

И ето, че се редятъ бразда, две, три — леха. . .
Тжжното лице на Боне се разведри малко. Той за-
брави нѣмотията и си подсвирна съ уста:

— Не бързай толкозъ, Бѣлчо, че Сивушка не
може колко тебе. . . Хайде! Сивушке, хайде сла-
бушке, хайде миличка. . . Уморихте се, ама какво
да ви правя? И азъ се уморихъ. . . Де-е, горе!
долу! . . .

Бѣлчо, изпеченъ старъ волъ, пехти съ нозд-